

**Nestoris Nouariensis vocabula suis locis: &
s[e]c[un]d[u]m Alphabeti ordinem collocata ...**

Nestor, Dionysius

[Straßburg], 1507

VD16 VD16 ZV 4606

P ante LV

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98842](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98842)

Pliades. Require in dictōe pleiades.
Plico. Require in dic. Plico.
Plico cas facit in prō plicauit & plicui. in supi. plicatū et plicitū: teste Prif. A q̄ cōposita q̄tuor. a plico. i. implico. cōplico. explico idem hñt du-plex pteritū & duplex supinū. Reliq̄ autē a plico cōposita solū in aui pteritū formāt: supinū ī atum. vt duplico. triplico. multiplico. replico: supplico. Antiqui tamē teste Prifcia. etiam plicio plicis tertia cōiugatiōe ptulerūt: vnde explicuit dicimus: & expliciunt.

P ante LO

Plodo. Req. in dic. plaudo.

Plostrum. Require in dictione plaustrum.

P ante LV

Pluo plus perrariū est: & licet Laurenti⁹ dicat q̄ pluuit: nec suppositū nec appositum recipit pace eius dixerim: nōnūq̄ suppositū admittit. Vñ Tibul. ait. Multus & i terras deplueritq̄ lapis & iungit q̄q̄ abtō: vt est apud Liuiū & Floriū. Nunciatū est in albano lapidibz pluuisse.
Plus: testibz Prif. & Ser. sup. q̄. geor. cōparatiuū est. At yō Caper & Gel. li. v. nocti. anti. absolu- tū esse volūt: nō cōparatiuū. Hoc tñ p Prif. fa- teor & Seruio nō aliūde q̄ ex natura cōparati- ui plus abtē regere. huius tñ analogiū cōpa- ratiuū ptulit Ambrosi⁹ in legēda sancte Ag- nes: cū dixit. Dū autē a scholis Agne reuertit: a pfecti vrbis filio adamat: cuius parētes dū reg- sisset. cōcepit offerre p̄lima & pluriora. pmitte- re: vbi etiā cōparatiuū gradū supapposuit su- perlatiuo: q̄d & fieri p̄t: testibz Probo & Dona- to i editiōe secūda: vt maior sum maximo. for- tius fortissimo. Vñ Oui. li. Meta. ix. ait. Sed q̄ cū tibi sit iūctissima iunctior esse. Expetit: Plus facit in nrō p̄fali & actō: neutro q̄dem gñe plu- ra & pluria: teste Donato sup illud Teren. in Phormio. Multa aduenient (vt sit) cōpluria in hac yba dicēte. Cōpluria fm regulā locut⁹ est Nā hoc cōplure & hęc cōpluria sic veteres: q̄d nostri cōplura syllaba minus dicūt: sic dudum Cato originū Phana: nec loco cōpluria. Cice. in Protagora. Cōfirmādi gñā cōpluria credo q̄a veteres hoc plure: nō hoc plus dicebāt. Hęc ille. Gellius autē li. p̄fato refert Capitonē doctissi- mū virū in episto. ad Pacuiū labeonē per ra- tiōes grāmaticas docuisse pluria: cum i ante a latinū esse: plura vero abiq̄ i barbarū. Nunc autem de vsu & pluria dicimus & plura.

Pluto Saturni fili⁹ fuit: scē. at gñis Pluto filia fu- it Oceāi & Tethyos: teste Hesiodo i Theogo.

P ante EO

Poema hui⁹ poematis. & hoc poematū declina- ri p̄t: teste Sergio in Donatū: vt est apud aphra- niū Nonio referēte poematoz: nō bonorum. Plaut. in Asinaria. Nam nec fictū vnq̄ est: nec

pietum in poematis. Hora. in episto. Poene re- cens adeo sanctū est: vetus omne poema.

Poematum. Require in dictione poema

Pola vrbis. Require in dictione pollen.

Polymnia. Require in dictione Polymnia

Polylymnia cū vni: l. sequēte y grēco: tetrasylla- ba dictio est. scribit & nonnūq̄ polylymnia cū y grēco in secūda & tetrasyllaba: aspiratiōe tñ interposita: & p̄etasyllaba fit dictio. Hora. Oda. i. Euterpe cohibet nec polylymnia: vbi nec polyly pes tertius choriambus est: q̄tuor cōstans syllabis: prima & vltia lōgis: duabz i- termedijs breuibz. q̄d etiā Acron annorauit. & Oui. li. Fasto. v. ait. Dissensere deā: q̄rū poly- lymania cōcepit. Itē et Mar. Qd̄ nec Melpomene quod nec polylymania cōcepit. Nam & si apud Horatiū: Oui. Martia. polymnia tetrasyllaba dictio legeret: minime staret versus: cum poli- syllaba tā apud grēcos q̄ latinos correpta sit: vt vidimus in dictione musa. Virgi. de musis. Signat cūcta manu loquitq̄z polymnia gestu:

Poly. Req. in dictione pollen.

Polys. Require ibidem

Pollen hui⁹ pollinis cū duplicato l neu. gñis est: testibz Cæsare & Probo. Vñ Macer de viribz herbaz ait. Hoc etiā succo iuncto cū pollinē: q̄d dant hordea corraē: vt dicūt pustula quis. Pōt etiā dediciari hęc pollis: testibz Charisio & Prif. Phocas autē mascul. gñis esse tradidit. Poly cū vnico l & y grēco fecit multū. Polis cū vni- co l & l. dī. ciuitas. Polus cū vnico l. p̄ co- lo ponit. Pholus cum pli aspirato & vnico: nomē centauri fuit. Pola cum vnico l: vrbis est Istrię post flexum adriatici sinus: teste Ptole. eiufdē nominis insula i mari indico carmaniz- adiacens: vt idem Ptolem. ostendit

Polliceo. Require in dictiōe polliceor

Polliceor ceris cū dupli. l. depon. est ybū. q̄d tñ Prif. tradit esse cōe: q̄ & inducit Metellū Numi- dīcū in orōne. q̄ ad populū rñdet ita dicentem Nā vt alijs p̄teritq̄z obuenit magistrat⁹ ob me- tū statūq̄ polliceant. passiuū itē ptulit Ouid. li. Heroi. cum dixit. Pollicitis diues qlibet esse p̄t. Antig etiā polliceo ces dicebant. Vñ Var. refe- rente Nonio ait. Ne polliceres quod datū est.

Pollis. Require in dictiōe pollen

Polluceo cū dupli. l. & ex poly quod est multū: & luceo cōponit: nō autē ex post vel procul vel porro. vt somniabund⁹ tradit Vgu. Plaut⁹ in sticho. Vt decimā partem Herculi polluceā. i. splendide dedicem vel deuoueam.

Polus. Require in dic. pollen.

Pomcerium. Require in dictiōe pomcerium

Pomceriū cū ce diph. in secūda syl. scribit: dictū quasi post mcerū. b̄ est murū. Nā mcerus mu- rus vocat: teste Ser. vt est apud Vir. li. ænei. x.